

БОРБА®

Асенова крепостъ
Царска твърдина презъ вековетъ

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

OCTOBER, 1995

Никога не ще забравим!

51 години от 9 Септември 1944 г.!

Два куршума в тила — огън!

Процесът по „Народния съд“ в гр. Луковит се гледаше от съставъ на Плъвенския областен съд, в стария салон на читалището.

Присъдата бѣше прочетена на 14 Февруари 1945 г., късно вечерята. Бѣха осъдени на смърт 21 обвиняеми, жандармеристи и офицери, участвали в сражения съ нелегални групи. Първи бѣше капитанъ Христо Илиевъ Раковъ отъ Плъвень. Следваха: поручикъ Василъ Игнатовъ Гечевъ отъ Плъвень; поручикъ Минко Рачевъ Минковъ отъ Ловеч; поручикъ Тодоръ Димитровъ Пейчевъ отъ с. Гозь, Брезнишко; Христо Костовъ Костовъ отъ Плъвень; Георги Ивановъ Мановъ отъ Плъвень; Димитъръ Петковъ Стефановъ отъ с. Ракита, Луковитско; Никола Кръстевъ Симеоновъ отъ с. Саговец; Нано Ивановъ Влаховъ отъ с. Карлуково, Луковитско; Иванъ Мариновъ Ивановъ отъ с. Шумата, Севлиево; Георги Атанасовъ Ниновъ отъ с. Саговец, Луковитско; Георги Илиевъ Георгиевъ отъ с. Стожерово, Свишовско; Кольо Пенковъ Патарински отъ Угърчинъ; Никола Рачевъ Николов; Иванъ Ченковъ Пеневъ отъ с. Орешене, Свишовско; Пеню Ивановъ Радоичевъ отъ с. Белъковецъ, Търновско, Вълъ Цанковъ Ивановъ отъ с. Малко Вършецъ, Севлиево; Негю Минчевъ Негевъ отъ с. Каменец; Дамаскинъ Стояновъ Ачевъ отъ с. Пелишатъ; Кирилъ Банковъ Баталовъ отъ София; Стаменъ Симеоновъ Стаменовъ отъ с. Жгленъ, Луковитско.

Законътъ за Народния съд не предвиждаше обжалвания, защото създателитъ му знаеха колко „справедливи и обективни ще бѣдатъ народнитъ съди“. Следъ прочитане на присъдитъ имъ разрешиха свиждане. Позволиха на смъртнитъ да се рѣкуватъ и цѣлунатъ съ близкитъ си. Никой отъ тѣхъ не хленчеше. Месеци наредъ тѣ бѣха бити и пребивани, изтезавани, измъчвани отъ гладъ и студъ, за отмъщение и бѣха се наситили на такъвъ животъ.

Следъ свиждането изгониха всички отъ салона и преведоха осъденитъ отъ съдебната зала въ полицейския участък. Въведоха ги вѣ една отъ стаитъ. Прокурорътъ и секретарятъ на Плъвенския окръженъ съдъ ги запитаха иматъ ли нѣкакво желание. Тѣ отговориха, че искатъ да се изповядатъ предъ свещеникъ и следъ смъртта имъ да се прочете молитва на гроба имъ. Нѣкои отъ присъстващитъ се изсмѣха, но прокурорътъ ги прекъсна. Попитаха ги каква е последната имъ дума. Повечето отъ тѣхъ мълчаха. Христо Костовъ отъ Плъвень спомена нѣщо за майка си. Презъ цѣлото време той твърдѣше, че сж го замѣнили съ другъ обвиняемъ. Но на процеса нѣмаше свидетели. Поручикъ Игнатовъ помоли да предадатъ часовника на семейството му, а карлуковчанинътъ Нано Влаховъ заяви, че последното му желание е всички да се борятъ срещу комуниститъ. Поручикъ Минко Рачевъ се бѣше разочувствувалъ. Каза, че е жененъ за Петрана Неикова Цанова. Тя е на 22 години, имали браченъ животъ 6 месеца. Поручикъ Пейчевъ поиска да бѣде застрелянъ съ петъ куршума. Тѣ се спогледаха — „Скъпо ще ни струвашъ, — каза Макензень, — но ще изпълним.“ На тримата католици не бѣха дошли на свиждане и тѣ пожелаха гробнитъ имъ вещи да бѣдатъ предадени на семействата имъ.

Бѣ станало 23 часътъ. Вързаха имъ рѣцетъ съ въжета и оковаха веригитъ. Докладваха на прокурора, който бѣ отишълъ вѣ Околийското управление, че сж готови. Той ги запита дали сж намѣрили свещеникъ за изповѣдане. Отговориха му, че ще ги мине и безъ попъ. Той настоя упорито. Трѣбва да се изпъни последното имъ желание. Тръгнаха да търсятъ свещеници. Тѣ се бѣха укрили. Доведоха единъ, но той като видя какъ сж ги навързали, отказа да ги изповѣда. Наложиха се да ги отвържатъ и единъ по единъ, шепнешкомъ се изповѣдаха вѣ съседната стая. Всѣки, който излизаше отъ тамъ, биваше връзванъ отново, този път — рѣцетъ отзадъ.

— Готово! Хайде готово!

Всички бѣха уморени. И жертвитъ, и убийцитъ. Всички искаха да свършва това. Качиха 9 души на пленената нѣмска санитарна кола съ дванадесетъ души охрана. Колата трѣгна. Слѣзоха при гробищата. Бѣше много тъмно. Мрачни, въоръжени сѣнки се помръдваха измежду гробоветъ. Поведоха ги единъ по единъ съ фенеръ. Задъ всѣки вървѣше екзекуторъ. Изпъриха ги до изкопания гробъ. Той бѣ достатъчно голѣмъ да ги побере всички. Чу се командата на Атанасъ Петровъ, взелъ името на прочутия германски генералъ отъ Първата свѣтвна война — Макензень. Той бѣше единъ отъ новитъ началници на Държавна сигурностъ вѣ Плъвень.

— Слушай моята команда! Осъденитъ, легнете по очи!

Тѣ бѣха вързани и не можеха да легнатъ. Нѣкои коленичиха, други се наведоха, трети изобщо не мръднаха. Отзадъ ги блъскаха да лѣгатъ. Никой не извика за помощъ. Никой не изплака. Макензень изрева:

— Два куршума вѣ тила, огън!

Чуха се изстрели, стонове. Вѣ тъмното не се виждаше гърчѣтъ на телата имъ. Докараха и другитъ 12 души. По сжщия начинъ разстреляха и тѣхъ. Въртѣ единичнитъ изстрели се чу бърза, поредна стрелба. Ничо Ивановъ изпъни последното желание на Пейчевъ — 5 куршума.

Д-ръ Мирчевъ започна да установява смъртта. Единъ бѣше живъ. Два куршума не бѣха достатъчни. Това бѣше капитанъ Раковъ. Като че ли командирътъ искаше да види смъртта на всички, преди да умре. Когато разбраха, че е живъ, къмъ него приближи Макензень и изпъри пистолета си вѣ главата му.

Като стѣпваха вѣ локви кръвъ, примѣсени съ изкъртени жѣби, започнаха да ги хвърлятъ безразборно вѣ ямата. Новиятъ околийски управителъ съгледа лаченитъ ботуши на капитанъ Раковъ и каза: „Вземете му ботушитъ!“ Но прокурорътъ бѣше педантъ и ги спря: „Безъ мародерства!“ Тѣ се поколебаха и недоволни отстъпиха назадъ. Ботушитъ отидоха вѣ гроба.

— Да дойде свещеникътъ — заповѣда пазителътъ на закона. — Прочетете молитвата!

Революционеритъ отъ Плъвень и Червенъ брягъ, дошли на помощъ, неговоуха. Вѣ своята практика тѣ не бѣха срещали такава формалностъ. Следъ това започнаха да зариватъ убититъ съ прѣстъ.

Бѣше единъ часътъ следъ полунощъ. Само единъ часъ бѣ изминалъ отъ този 15 Февруари 1945 г. Всичко свърши. Започнаха да излизатъ тайнитъ постове отъ гробищата. Едни се качиха вѣ колитъ, други пеша трѣгнаха къмъ града. Мелницата на Георги ИВ. Тошевъ, намираща се съвсемъ близо до гробищата, още светѣше. Силенъ вятъръ вѣеше и отвяваше шума отъ лопатитъ на гробаритъ. Въоръженитъ „революционери“ крачеха увѣрено напредъ къмъ затихналия градъ.

На 9 Мартъ 1945 г. вѣ Луковитската община дойдоха писменитъ смъртни актове на убититъ. Тамъ пишеше: Смъртта последвала отъ екзекуция вѣ изпълнение на присъдата на Плъвенския народенъ съдъ вѣ района на гр. Луковит. „Край на тая история“ — каза кметътъ, следъ като прочете смъртнитъ актове.

Но кметътъ не позна. Това не бѣше краятъ. Това бѣше началото. Следъ това начало дойдоха стотицитъ инсценирани конспирации, заговори, шпионски процеси, затвори, лагери и още хиляди и хиляди жертви на комунизма!

Петко ИВ. Чолаковъ

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — Основателъ
† Д-ръ Георги Паприковъ — Редакторъ

Редактура Комитетъ

Година 44, брои 3 Книжка сто и двадесета Октомври 1995

Д-ръ Иванъ Дочевъ
почетенъ Председателъ на БНФ

Възраждане на национализма — спасение на България отъ комунизма!

Отъ вѣкове България е била обектъ на международната политика на Русия за осигуряване пътя къмъ Сръдиземно море. Следъ большевишката революция въ Русия, България се преобърна въ първостепененъ обектъ на Съветската агресивна политика за комунизиране и завладяване. Въ началото на 1920 г. се появиха първитъ ядра на комунистическата партия, начело на които застана Георги Димитровъ. Презъ 1923 г. той направи опитъ за комунистическа революция, провали се и избѣга при господаритъ си въ Москва. Тамъ го направиха секретаръ на Третия Интернационалъ съ задача — комунизирането на България. Инструктори и диверсанти отъ Съветска Русия бѣха пратени въ България и неброени сръдства бѣха поставени на разположение. Започна се усиленна комунистическа пропаганда, която най-напредъ се насочи къмъ младежта, като начало за изграждане основа за комунизъмъ въ страната. Предприе се образуването на Марксъ-Ленинови кръжоци подъ перфидната декларация, че това е съ целъ „просвѣта и възпитание“ на младежта. Страната бѣ изправена предъ опасностъ. Въ тоя сѣдбоносенъ и решителенъ моментъ на политическата сцена въ България се появиха Националнитъ Легиони. Тѣ събудиха въ сръдцата на младежта националната гордостъ, извикаха на животъ готов-

ността за служба на народъ и Родина, създадоха ентузиазъмъ, спечелиха на своя страна болшинството отъ нашия народъ, противопоставиха национализма срещу комунизма и марксизма, сразиха попълзновенията на Москва и опититъ за комунизиране на младежта и извоюваха победа! България бѣ спасена!

Международнитъ събития обаче се развиха неблагоприятно за България. Комуниститъ, които никога по демократиченъ пътъ не можеха да дойдатъ на властъ, съ помощта на Съветската Червена армия, която нападна страната и я окупира, се добраха до властта и на 9.09.1944 г. съставиха комунистическо правителство. Четиридесетъ и седемъ години нашиятъ народъ живѣ подъ гнета на безправие, тероръ, изчезвания и убийства, конц. лагери и затвори, конфискуване на земята и имотитъ, гладъ и мизерия, докато достигна до пълна икономическа катастрофа. Народътъ ни обаче намѣри сили да издържи, преживѣе и доживѣе да види разпадането на комунистическата империя и пагането отъ властъ на комуниститъ въ България. Въ произведенитъ избори презъ Октомври 1991 г. опозицията спечели и бѣ съставено първото некомунистическо правителство. Но...

Некомунистическото правителство отъ

1991 г. не се справи съ комунизмът, не бѣха наказани престѣпниците отъ комунистическия режимъ, предприеха се половинчати мѣрки за подобрене на икономиката, връщането на земята и конфискуванитѣ имоти, игнорира се национализмътъ като основа на политическата програма на правителството и се направиха редица и редица други грѣшки, които дадоха възможностъ на комунизмътъ, изплашили се до смъртъ следъ загубването на изборитѣ, да се съвзематъ, да се подготвятъ и презъ изборитѣ въ 1994 г. съ манипулации и фантастични обещания да успѣятъ пакъ да се добератъ до властѣта. България се намѣри отново въ положението, въ което бѣше преди 65 години. Отново комунизмътъ, съ добре подготвенъ планъ, пристѣпиха къмъ рекомунизиранието на страната. За да заблудятъ народа, промѣниха името на партията си, споредъ случая се наричатъ либералъ-социалисти, социалъ-демократи и пр., обаче неотклонно отиватъ къмъ осъществяване на тѣхната целъ — рекомунизация. Назначаването на Виденовъ за Министъръ-Председателъ не е случайно. При комунизмътъ нѣма случайности или сантименталности! Виденовъ бѣше назначенъ, казва се предложенъ, за Министъръ-Председателъ отъ самия Лукановъ, защото той е ортодоксаленъ комунистъ. Той не знае нищо друго презъ живота си освенъ комунизъмъ — отъ детинството си и до днесъ. Никой да не си прави илюзии! Виденовъ е Министъръ-Председателъ, защото той е най-сигурниятъ човѣкъ на комунизмътъ, тоя, който безкомпромисно ще изпълни възложената му задача. Виденовъ не закъснѣ да направи изявления, които потвърждаватъ нашето мнение. Списанието „Инсайдеръ“, което излиза въ България на английски езикъ, предназначено за чужбина, въ брои 5, година 5, отъ Май 1995 г., на страница 3 публикува изявленията на Виденовъ, направени предъ пресата — цитираме точно какво той е деклариралъ: „България не може да се върне къмъ режима отъ 1944 г., обаче нѣма причина да не се опита възстановяването на режима отъ 1970 г.“

Наблюдавайки какво става въ България откакъ комунизмътъ отново завзѣха властѣта: опититѣ за промѣна на законитѣ, прокарани отъ правителството следъ изборитѣ въ 1991 г., особено закона за земята, съ който се трасира пътятъ за възстановяването на ТКЗС-тата, масовитѣ уволнения на областни директори и ди-

ректори на предприятия, висши и нисши чиновници, полицейски началници и замѣнянето имъ безъ огледъ на квалификация съ довчерашитѣ номенклатурчици; отзоваване на дипломати и изпращане въ легациитѣ въ чужбина на ченгета; даване „свободна рѣка“ на мафията, срещу комисиона „подъ масата“, да ограбва народа и държавата и пр. и пр., става ясно какъвъ ще бѣде режимътъ отъ 1970 г., който другарятъ Виденовъ казва, че „нѣма причини да не се опита да се възстанови“.

Ние биемъ тревога! България е въ опасностъ!

Въ душата и сърцето на нашия народъ живѣе затаена, неугасваща гордостѣта, че сме потомци на велика нация, живѣятъ родолюбие и патриотизмътъ. Тая гордостъ, тия чувства трѣбва отново да бѣдатъ възрогени и да се създаде ентузиазъмъ за борба за спасението на България отъ комунизма.

Станалитѣ презъ Юний 1995 г. тържества въ България за честването 65-та годишнина отъ основаването на Българскитѣ Национални Легиони е доказателство, че наистина чувствата на национализъмъ, родолюбие, патриотизъмъ живѣятъ въ сърцето и душата на нашия народъ. Тамъ е заложбата за утрешната победа надъ комунизма!

Ние зовемъ! Всички партии въ СДС или вънъ отъ него, които сѣ антикомунистически и национално ориентирани, всички национални организации, съюзи, движения, групи, всички, които не желаятъ да видятъ отново България въ „лапитѣ“ на комунистическата диктатура, да оставятъ настрана това, което до сега ги е разединявало, да си подадатъ рѣка, да издигнатъ като своя политическа програма — национализма, патриотизма, родолюбие и да създадатъ единъ мощенъ **ОБЩОНАРОДЕНЪ СЪЮЗЪ — НЕСЪКРУШИМА КОАЛИЦИЯ НА НАЦИОНАЛНИТѣ СИЛИ**, и единни да се противопоставятъ на комунизмътъ въ следнитѣ избори и повторятъ това, което Легионеритѣ и българската национална младежъ направиха преди 65 години!

ВЪЗРАЖДАНЕТО НА НАЦИОНАЛИЗМА е оня стимулъ, който ще върне вѣрата на българския народъ въ собственитѣ му сили да срази врага, което е гаранцията за **СПАСЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ ОТЪ КОМУНИЗМА!**

Смъртенъ страхъ и паника въ комунистическия лагеръ Българскиятъ народъ знае вече истината!

Вмѣсто отговоръ по поводъ атаката въ комунистическия вестници „Дума“, „Особено мнение“ и други противъ насъ по поводъ тържеството за чествуване на 65-та годишнина отъ основаването на Националнитъ Легиони, което стана презъ Юни 1995 г. въ България.

Следъ изборитъ, станали презъ Декември 1994 г., комуниститъ, сега самонарекли се социалисти, се почувствуваха обнадеждени. Въобразиха си, че ще останатъ дълго на властъ и почнаха да кроятъ планове за рекомунизирането на страната и уреждане на тѣхния охолень животъ, разбира се, на гърба на народа както преди. И точно въ тия моменти на наслада изведнѣжъ „ГРЪМЪ ОТЪ ЯСНО НЕБЕ“ разтърси лагера имъ и ги хвърли въ смъртна уплаха и паника. Бѣ обявено, че ще се чествува 65-та годишнина отъ основаването на Националнитъ Легиони и че се очаква Иванъ Дочевъ да присѣствува на тържеството.

Изнагнаха въ ужасъ, помнейки какъ бѣха сразени и смазани отъ Легионеритъ преди 65 години и какъ пропагнаха плановетъ имъ да комунизиратъ българската младежъ, изгубили ума и дума, надагоха викъ на тревога за спасение. Веднага комунистическия вестници „Дума“, „Особено мнение“ и всички други предприеха атака срещу насъ въ цѣли страници, публикувайки изфабрикувани обвинения за фашизъмъ и антисемитизъмъ, лъжи и съчинени истории, фотомонтирани снимки и какъ ли не, съ целъ да могатъ да подведатъ и заблудятъ отново народа ни. Уви, за тѣхно нещастие НАШИЯТЪ НАРОДЪ ВЕЧЕ ЗНАЕ ИСТИНАТА.

Народътъ ни знае вече, че въ България фашизъмъ преди 9.09.1944 г. не е имало, а че фашизъмътъ, червениятъ фашизъмъ дойде следъ тая дата и царуваше презъ време на комунистическия режимъ. И народътъ не научи това отъ насъ, не ние му казахме, а той научи истината отъ книгата „Фашизма“ отъ самия днешенъ Президентъ на България — Желю Желевъ. Въ тази книга комуниститъ видѣха като въ огледало истинския си образъ. Тѣ конфискуваха книгата и изключиха Желевъ отъ партията си (когато написа книгата си, Желевъ бѣше още членъ на комунистическата партия). Това не помогна на комуниститъ, защото тѣ не можаха да попречатъ на народа да научи истината.

Днесъ всѣки знае сжщо, че въ България не е имало антисемитизъмъ преди 9.09.1944 г. Обратното. Българскитъ евреи бѣха запазени и

спасени. Никой отъ тѣхъ не напусна България преди 9.09.1944 г. Тѣ напуснаха страната следъ тази дата, понеже не можеха да понесатъ комунистическия режимъ. Бившитъ български граждани-евреи, сега въ Израелъ и Америка, издигнаха паметникъ на Царъ Борисъ за благодарностъ на Него и народа ни за тѣхното спасение. Тѣ устройоха голѣми тържества въ Ню Йоркъ и Лосъ Анжелесъ и връчиха посмъртно награда за Царъ Борисъ, приета отъ неговия синъ Царъ Симеонъ II. Ние бѣхме тамъ, на тържествата. Ние сме въ най-добри отношения съ тия наши съграждани евреи и си сътрудничимъ. Народътъ знае това.

Сжщо лесно могатъ да се опровергаятъ и всички други обвинения срещу насъ, публикувани отъ комуниститъ — лъжи, скроени фантастични невѣрни истории, отъ едниия до другия край, нѣмащи нищо общо съ истината. Нашиятъ народъ вече знае всичко това. Лъжитъ на комуниститъ сж известни.

Днесъ въ България въпросътъ не е какво е било преди 9.09.1944 г., а какво е станало следъ това и презъ време на комунистическия режимъ.

Българскиятъ народъ пита и иска отговоръ — защо още не сж подведени подъ сждебна отговорностъ и наказани криминалнитъ престѣпници отъ времето на комунистическия режимъ?

Кои сж виновницитъ и отговорницитъ, престѣпницитъ, които създадоха противоконституционния и незаконенъ, така нареченъ, Народенъ сждъ? Кои бѣха прокуроритъ, сждиштъ и екзекуторитъ, които изклаха елита на нацията ни, като се почне отъ Регентитъ, министритъ и народнитъ представители и се стигне до селскитъ старейшини и кметове, които не приеха комунизма. Този, така нареченъ Народенъ сждъ, не бѣше нищо друго освенъ „Българската гилотина“, много добре описанъ въ книгата подъ сждото заглавие отъ Поля Мешкова и Деню Шарлановъ, неотдавна публикувана въ България.

Кои бѣха тия изверги, садисти и убийци, които затваряха въ мазетата на училищата хиляди невръстни младежи, ученици, само защото сж били легионери, влизаха ношно време при тѣхъ и биха съ дървета и убиха стотици и

стотици от тях?

Кои бяха тези комунисти, милиционери, органи на червената държавна сигурност, които сътерорь, отвличания и избивания заграбиха земята, преобърнаха българския земеделски стопанин, гордо собственик на имота и производството си, въ роб на ТКЗС-тата?

Кои бяха тия органи на червената власт, които без съд и присъда пращаха въ концлагерите хиляди и хиляди достойни граждани, гдето те биваха подложени на терорь и избивания, или умираха под тежестта на нечовъшки труд по 18 и 20 часа на ден. Кои бяха палачите въ лагерите на смъртта въ Ловченските кариери, въ Бълене или въ другите десетки концлагери, гдето бяха избити хиляди и хиляди? Кои сж тия убийци и криминални престъпници? Въ България преди 9.09.1944 г. нѣмаше нито един такъв лагер, след като комунизмът дойдоха на власт, страната бѣ осяяна съ стотици концлагери. Кои сж виновниците, които създадоха тия лагери?

Кои сж виновниците, които съ насилуе и терорь преобърнаха българската интелигенция въ „роботъ“ безъ мозък и я принудиха да пише хвалебствия, неотговарящи на действителността, за червените величия, да рисува гольми портрети на терористи и убийци, станали управници на страната, да фалшифицират националната ни история и да преподават въ училищата комунистически теории, нѣмачи никаква научна стойност? Кои сж виновниците, които чрез една такава политика урониха културния престиж на страната ни и поставиха България на последно мѣсто всрѣд европейските страни, като просвѣтена страна, за каквато по-рано тя бѣше зачитана?

Кои сж виновниците, които преобърнаха българския работник въ безправна личност, номер само въ държавната производствена машина, принудиха го „доброволно“ да отива въ свободното си време и недѣленъ денъ безплатно да работи въ бригади за строене на социализма, когато той порано се ползуваше съ правото да избира работата си, да преговаря за заплатата си и за работните условия, и се ползуваше отъ най-модерната социално спомогателна система?

Кои сж разбойниците, които ограбиха народа и държавата ни, незаконно се обогатиха, настаниха се да живѣятъ въ разкошни вили и апартаменти, угояваха се презъ времето, когато нашиятъ народъ гладуваше, мизерствуваха и стоеше на опашки, да мръзне презъ зимата съ часове, за да може да получи парче хлѣбъ и канче мляко?

Кои сж виновниците, които опустошиха природата, замърсиха въздуха и водата съ на-

силствено налагани индустриални нерентабилни предприятия отъ рода на Кремиковци и др.? Кои сж тия, които разориха стопанството и докараха страната до икономическа катастрофа, като въ сжщото време изнесоха въ чужбина милиарди откраднати отъ държавата средства, съ които сега живѣятъ тамъ или завъртѣха търгащески предприятия въ България?

Безкрайна е редицата на онова, което може да се каже за престъпленията, извършени презъ време на комунистическия режимъ, и за виновниците, които извършиха тия престъпления. Опитътъ на комунизмът да отклоняватъ вниманието на народа ни и го пратяатъ да гони „духове“ на несъществуващи фашисти и антисемити отъ миналото, нѣма и не може да имъ помогне повече. Народътъ ни днесъ знае истината! Той пита и иска да знае защо още не сж наказани престъпниците отъ комунистическия режимъ, много отъ които ще ги видете и сега още да стоятъ въ Народното събрание или заемащи гольми държавни служби, да продължаватъ да живѣятъ въ разкошните апартаменти и вили, построени съ държавни пари, или да получава гольми пенсии като „борци“ противъ „фашизма“, или да сж гольми търговци и банкери съ капитал, крадени отъ държавата.

За да може България да трѣгне по пътя на възстановяването и подобрене на положението, трѣбва сътрудничеството на всички, нужно е национално примирение, нужно е да устремимъ погледъ напредъ и да оставимъ миналото въ забрава следъ насъ. Това обаче не може да стане преди да се ликвидира съ станалото презъ време на комунистическия режимъ. Не може да очакваме, че роднините и близките на избитите ще подгадатъ ръка за сътрудничество на палачите, нито може да очакваме, че може да има сътрудничество между довчерашните терористи и разбойници и жертвите имъ. Комунизмътъ знаятъ, че опасността е реална за тяхъ — отъ министерските и директорски кабинети и отъ креслата въ Народното събрание да се озоватъ задъ затворническите решетки. И те ще се борятъ съ „зъби“ и „нокти“ да задържатъ властта и избѣгнатъ отговорността и наказанието. Нищо обаче не може да имъ помогне! Живи сж много и много от наследниците и близките на избитите и чакатъ наказване на престъпниците. Живи свидетели сж много и много, които минаха презъ лагерите и затворите! Репресирани сж организирани и нащрекъ! Ние сме тукъ и твърдо стоимъ на нашето решение, че

„НИКОГА НЕ ЩЕ ЗАБРАВИМЪ — НИКОГА НЕ ЩЕ ПРОСТИМЪ!“

Заседание на Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ, Инк.

На 10 и 11 Юний 1995 г. въ гр. Чикаго — САЩ, се състоя заседанието на ЦУС на БНФ. То бѣше проведено въ Клуба на клона на БНФ въ Чикаго и се рѣководи отъ члена на Президиума дипл. инж. Александъръ Дърводѣлски.
На заседанието присѣствуваха Почетниятъ Председателъ на БНФ г-ръ Иванъ Дочевъ и бѣха представени болшинството отъ членоветъ на ЦУС лично или по пълномощно.

Съ ставане на крака и едноминутно мълчание се почете паметъта на починалитъ въ емиграция дейци на БНФ г-ръ Георги Паприковъ, инж. Ангелъ Гъндерски, г-ръ Борисъ Ганчевъ, г-ръ Сирано Серовъ и всички други, както и паметъта на падналитъ въ борбата противъ комунизма за свободата на България.

Дипл. инж. А. Дърводѣлски, който бѣше за единъ месецъ въ България, направи обширенъ докладъ за положението въ страната, положението въ СДС, въ Българския демократиченъ форумъ и други срѣди. Той докладва за срещитъ, които е ималъ съ редица политически групи и за резултатитъ отъ тия срещи.

Г-нъ Маринъ Мариновъ — членъ на ЦУС и председателъ на Съвета по икономическитъ въпроси, направи докладъ за заседанието на Управата на Фондация „България“, което се състоя презъ месецъ Май въ Мадригъ — Испания, и на което заседание взе участие и Н.В. Царъ Симеонъ.

По докладитъ станаха разисквания, въ които взѣха участие всички присѣстващи членове на ЦУС. Следъ разискванията се прие следната

РЕЗОЛЮЦИЯ

Следъ като се изслушаха докладитъ на члена на Президиума дипл. инж. Александъръ Дърводѣлски, който въ България се срещна и води разговори съ представители на БДФ, Федерация Царство България, Движението „Подемъ“ и други политически групировки, и доклада на г-нъ Маринъ Мариновъ — председателъ на Съвета по икономическитъ въпроси, който бѣше на заседанието на Управата на Фондация „България“, състояло се презъ месецъ Май 1995 г. въ Мадригъ — Испания

РЕШИ

1. БНФ да сътрудничи и подпомага всички политически национално ориентирани партии и групи, които стоятъ на сѣшитъ идейни позиции, както БНФ, а именно:

— възстановяване на Търновската Конституция и изграждане на една социално справедлива и мощна България;

— възстановяване на редъ и законность, погвеждане погь отговорность и наказване извършителитъ на политически и криминални престѣпления презъ време на комунистическия режимъ и понастоящемъ;

— решителна борба противъ организираната престѣпность, която завладява икономическия животъ на страната;

— изземане на всички заграбени гържавни имоти и срѣдства, намиращи се въ България или изнесени въ чужбина;

— защита на българскитъ малцинства въ Западнитъ покрайнини, Южна Тракия и Бесарабия и провеждане на целенасочена политика за защита на българщината въ Македония.

2. Да гаде пълна подкрепа и сътрудничи съ Фондация „България“ въ постигане на нейнитъ цели за подпомагане българското стопанство и нейната дейность за опазване на младежъта въ България.

3. Спогѣля мнението, изказано отъ изпълнителния комитетъ на ВМРО-СМД за вредата отъ едно сътрудничество съ партии и групи, организирани на етническа база, което застрашава националното единство на българския народъ.

4. Да се разшири Редакционниятъ комитетъ на сп. „Борба“ като се включатъ въ него г.г. Гошо Спасовъ отъ гр. Бѣлово — България, и Владимиръ Влайковъ отъ Мюнхенъ — Германия.

5. Натоварва Президиума на БНФ да предприеме стопанска дейность въ България, която да подпомогне дейността на Организацията.

6. Да се разширятъ връзкитъ съ официални американски отговорни фактори — сенатори и народни представители, които сѣ приятелски настроени къмъ насъ, за да бждатъ осведомени за истинското положение въ България и потърси тѣхната подкрепа.

7. ЦУС декларира, че БНФ стои и ше продължава да стои на своитъ идейни позиции, изразени въ Резолюцията отъ Конгреса на БНФ въ Ниагара Фолсъ, състоялъ се презъ месецъ Май 1994 г.

**Из Декларацията на Първата национална конференция
на Общобългарския антикомунистически съюз,
приета на 24 юни 1995 г., София**

**БЪЛГАРИ, ОТЕЧЕСТВОТО Е В ОПАСНОСТ, ДЕМОКРАЦИЯТА Е ПРЕД ГИБЕЛ!
ВСЯКО БЕЗДЕЙСТВИЕ, СЪГЛАШАТЕЛСТВО И КОМПРОМИС
В ДНЕСНИЯ СЪДБОВЕН МОМЕНТ СА ПРЕСТЪПНИ И АМОРАЛНИ.**

Като ясно и активно движение, Общобългарският антикомунистически съюз не ще допусне отстъпление от позициите си в името на каквито и да са временни придобивки или властнически амбиции, включително и на членове от ръководството на Съюза на демократичните сили, ако те не са готови с гръбта си да отстояват и защитават последователно и докрай синята кауза.

Последователната, активна и твърда антикомунистическа позиция на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ (в изгнание) го издигна като единствен морален стожер в борбата срещу комунизма. В неразлъчно и неизменно единение с него ОАС призовава за обща борба всеки честен българин-патриот в името на СВОБОДАТА И НАЦИОНАЛНИТЕ НИ ИДЕАЛИ – ОТ ПОЛОВИН ВЕК СЪПКАН СВЕЩЕН СКРИЖАЛ ПОД БОТУША НА БОЛШЕВИШКИЯ АГРЕСОР.

(Следват подписите на членовете на Изпълнителния съвет.)

*Лъчезаръ Тошевъ
народенъ представителъ*

Обречена ли е България!

Нъколкомесечното управление на „бивши-тъ“ комунисти въ България рисува картината на пълна безнадеждност за бъдещето на страната.

Убийствата на арестувани отъ полицията хора, завоятъ въ външната политика къмъ Русия и Сърбия, промънитъ въ законодателството, пълниятъ контролъ върху електроннитъ медици, възстановяването на отстранената номенклатура въ управлението, допускането на диктатъ отъ страна на финансови групировки, въ които участвуватъ бивши членове на ДС, върху държавната политика, каратъ наблюдателитъ да говорятъ за рекомунизация въ България. Това ще рече: връщане на комунизма.

Не може да се отрече, че старата номенклатура държи ключоветъ за управлението на страната, безъ да е приела нъщо качествено ново въ мисленето си. Не подлежатъ на съмнение и връзкитъ съ Кремълъ, най-добриятъ примъръ за които е отхвърлянето на декларацията на Парламента, заявяваща желанието за участие въ НАТО. То дойде непосредствено следъ решението на руския Съветъ за национална сигурностъ срещу разширяването на Атлантическия пактъ, само день следъ съгласуваното съ опозицията и оповестено първоначално като позитивно становище на БСП.

И все пакъ, използването на термина „рекомунизация“ предполага, че страната въ нъкакъвъ предшествашъ моментъ е била свободна отъ комунизъмъ, че не е била подъ влияние на старитъ структури на тоталитарната държава. Явле-

ние, непознато презъ последнитъ петдесетъ години въ България. Като се прибавятъ къмъ това и реалнитъ цели на бившитъ комунисти, възниква въпросътъ като

РЕКОМУНИЗАЦИЯ ИЛИ МУТАЦИЯ

трѣбва да се характеризира развитието на днешното българско общество?

Съ понятието „мутация“ могатъ да се илюстриратъ промъни, възникващи въ една система подъ външно въздействие. До мутация се стига чрезъ бърза и рѣзка промъна, вследствие на прекомбиниране на наследствения материалъ, за разлика отъ постепенното самоусвършенствуване по еволюционенъ пътъ. Мутантътъ има нъкои нови отличителни белези, но запазва сжщността си. Не на последно мѣсто трѣбва да се отбележи, че въ резултатъ на мутация често се получаватъ нежизнеспособни или уродливи форми на сжществуване. Както се вижда, въ разбирането за мутацията сж налице редица особености, които щрихиратъ по-добре българската действителностъ отъ използваното „рекомунизация“.

Въ случая съ комунизма промънитъ настъпиха поради невъзможността за по-нататъшно икономическо сжществуване върху старата идеологическа основа. Външното влияние само ускори процеса. Въ крайна смѣтка комунистическиятъ партии на бившия съветски блокъ загубиха идеологията си и последвалата идейна криза доведе до разпадането на нъкои отъ тѣхъ.

Други продължиха да съществуват, обединени отъ общитъ си интереси, между които и кржговата защита срещу сѣдебно преследване заради извършенитъ престѣпления.

За разлика отъ сроднитъ имъ структури, паразитиращи въ комунистическия обществѣ, бившитъ идеологически организации на странитъ отъ съветския блокъ нѣмаха нужда да внедряватъ свои членове срѣдъ управляващитъ. Държавниятъ апаратъ, а на практика и цѣлата икономика остана подъ тѣхенъ контролъ. Тукъ нѣкъде започнаха да се извяватъ различия, които предопредѣлиха изоставането на реформитъ въ нѣкои отъ най-тежко засегнатитъ отъ социализма държави. За съжаление между тѣхъ се оказа и нашата.

Въ България има пазаръ, но той не е свободенъ — дирижира се отъ мафията. Така капиталътъ не се движи по нормалнитъ закони въ условията на конкуренция, а се затваря въ себе си. Носи огромни печалби на босоветъ, пречейки на нормалното развитие на стопанството и оцелявайки всички останали. Паралелнитъ фирми, нелоялната конкуренция за смѣтка на държавата, изнудването на предприемчивитъ, натискътъ срещу частнитъ земеделски стопани сѣ частъ отъ тактиката на бившитъ властелини и нови богаташи. Начинътъ, по който започна приватизацията, показва, че отново нѣма да бѣде даденъ шанс на честнитъ труженици. Въ това време тихомълкомъ и на цени, узаконяващи кражбата, държавното имущество преминава въ ръцете на лица, безъ желание да обясняватъ произхода на паритъ си.

Всичко това доказва, че „бившитъ“ български комунисти, загубвайки идеологията си, не сѣ станали социалисти, тѣй като не защитаватъ (освѣнъ на думи!) интереситъ на работницитъ и социално слабитъ. Тѣ не сѣ и „дѣсни“, защото сѣ придобили и опериратъ съ капиталъ по начинъ, коренно различенъ отъ този на дѣснитъ кржгове на Запада. Най-после тѣ не сѣ и комунисти въ смисѣла, влаганъ отъ западнитъ политолози. Тѣ изобщо не биха могли да бѣдатъ частъ отъ политическия спектъръ на една нормална държава. Упражняваниятъ отъ тѣхъ контролъ върху електроннитъ медици и частъ отъ пресата (демократичнитъ издания сѣ предъ фалитъ) пречи на изграждането имъ като нормаленъ партньоръ, независимо дали съюзникъ или противникъ, на останалитъ политически сили. Като следствие отъ всичко споменато, вече шеста година България е придвижвана по „андрешковски“

**ОТЪ ТОТАЛИТАРНА КЪМЪ
БАНАНОВА РЕПУБЛИКА.**

Известно е, че т.н. бананови републики поради вътрешната имъ нестабилностъ и несъстоятелностъ сѣ неспособни да водятъ суверенна външна политика. Може да се предположи, че това съвпада съ въкусветъ на опитващитъ се да управляватъ „свѣтовнитъ сѣдбини“.

За да избѣгне подобно развитие, Испания премина отъ франкисткия режимъ къмъ демокрация, като възстанови монархията. Така постигна националното помирение, гарантира частната собственостъ и инициатива и постепенно децентрализира управлението споредъ демократичнитъ принципи. Създаването на мафия и разграбването на държавата бѣше предотвратено...

Промѣнитъ въ България дойдоха неочаквано за народа. Жестоко сломената съпротива презъ 50-тѣ и 60-тѣ години бѣше отстъпила предъ безнадежността и безвремето. Дисидентскитъ изблици бѣха по-скоро екзотика и стремежъ за реформиране на БКП, отколкото последователни усилия за радикална промѣна на обществото. Както всичко останало до този моментъ, и демокрацията бѣше „спусната отгоре“ предъ погледа на скептичния и консервативенъ българинъ. Все пакъ голѣмитъ митинги на опозицията и победата на изборитъ презъ 1991 г. (а безъ фалшификациятъ, вѣроятно и презъ 1990 г.) показаха, че гражданството иска да се пребори за правата си. Въ сѣщото време не липсваха гласове и за пълно равенство, идващи отъ първичнитъ чувства на тѣпата (единъ реаленъ психологически феноменъ), подхранванъ въ по-широкитъ слоеве отъ недоволството отъ тягостнитъ комунистически привилегии за смѣтка на свободитъ въ обществото.

Борцитъ за демокрация не схванаха повелята си на апостоли и се изолираха отъ народа въ различни затворени кржгове (нѣкои отъ които т.нареченитъ партии).

Експертитъ-социолози пъкъ „откриха“ неолицеанството и така стената между интелигенцията и останалата частъ отъ народа не може да бѣде разрушена. Срѣдъ населението, сѣдещо по това, което става предъ очитъ му, се създаде съвсемъ грѣшна представа за демокрацията. Идентифицирайки я съ поощрената престѣпностъ, мафиитъ, разграбването на държавата, рѣзкото обедняване на населението, безработицата, корупцията или съ безсилното здравеопазване, то обърна носталгиченъ погледъ къмъ миналото. За формирането на тази превратна представа изиграха своята роля и медиитъ, като останаха конюнктурни, манипулативни, ангажирани съ гребни интереси, обяснявайки свѣта съ пресмѣтната циничностъ.

Много отъ демократичнитъ ценности

останаха тайна дори срѣд елита, кждето все още не се знае достатъчно какъ функционират институциите при демокрацията и защо е толкова важно информирането и участието на обществеността въ процесите на вземане на решение. Или защо трѣбва да има мѣстно самоуправление вмѣсто мѣстно управление...

Отсъствието на обективна информация превърна гласуването за голѣми групи хора въ хазартъ. Тѣ не знаятъ кого избиратъ, а още по-малко заради каква конкретна или по-далечна целъ го избиратъ. Непознаването на демократичните механизми, липсата на вътрешна убеденостъ и зрѣла житейска позиция, както и почти пълната зависимостъ отъ „благоразположението“ на старите управници създаватъ отлични предпоставки за манипулация. Надъ всичко това продължава да властвува и страхътъ...

Комунистическите мутанти нѣматъ интересъ отъ нормализиране на обществото. Затова тѣ не играятъ и не биха могли да играятъ положителна роля въ настоящето, а още по-малко въ бъдещето на страната. Въ името на личните си интереси тѣ успѣха да прекършатъ опита за превръщането на България въ нормална държава, започналъ презъ есента на 1991 г. и продължилъ едва 9 месеца. Така се стигна до мъртвороденото дете на българската демокрация, оплаквано най-много отъ онѣзи, които не му дадоха шансъ да оживѣе.

Збигневъ Бжежински казва, че кризата на посткомунистическия режим е криза на легитимността. Наистина, тѣ се опитватъ да мимикриратъ, да създаватъ представа за себе си като за нормална частъ отъ политическия спектъръ, но не успѣватъ.

Може би съзнаващъ ограничеността на възможностите си по отношение на Великите сили, българинътъ е свикналъ да чака помощъ отвънъ. Готовъ е да наблюдава, вмѣсто да предизвиква събитията. На това го е научилъ горчивиятъ вѣковенъ опитъ. Има обаче едно обстоятелство, което не трѣбва да се забравя —

**БЪЛГАРИЯ НЕ Е ЛЮБИМКАТА
НА ТѢЗИ СИЛИ!**

И очакванията, че позицията ѝ би била подкрепена само защото е справедлива, най-често сѣ оставали напразни. И въпреки това продължава да се надѣва. Западътъ — пакъ споредъ Бжежински — използва не двойни, а многобройни стандарти за справедливостъ, въ зависимостъ отъ интересите си. Великите сили иматъ правото да иматъ интереси, както и да не се интересуватъ отъ нашите. Въ хода на историята нашите съседни, ако не сѣ по-изявена, то поне сѣ по-прагматична политика успѣха да си създадатъ традиционни покровители на Западъ. За разлика отъ насъ.

Въ последно време върху България се оказва силенъ натискъ за участие въ Парламентарната Асамблея на Черноморското Икономическо Сътрудничество. По този начинъ тя би се наредила заедно съ Армения, Грузия, Азърбайджанъ, Русия, Турция, Румъния, Украйна и пр. въ блокъ, дистанциранъ отъ европейските страни. И докато Чехия, Унгария и Полша отдавна сѣ частъ отъ Европа, ние сѣ трѣбва да уреждаме първо отношенията си въ тази регионална структура (споредъ изискванията!) и едва следъ това и заедно съ останалите ще можемъ да очакваме интегриране въ цивилизования святъ, т.е. въ едно необозримо бъдеще.

Днешните политически партии въ България сѣ всъщностъ протопартии. Ето защо обединената опозиция трѣбва да съсредоточи усилията си въ отстраняването на комунистическия мутанти отъ управлението на страната, следъ което може да се пристъпи къмъ нормализиране на политическия спектъръ. Но за да се постигне това,

**ТРѢБВА НАРОДЪТЪ
ДА ГО ПОЖЕЛАЕ!**

Това означава, че народътъ трѣбва да разбере предимствата на демокрацията и нейното функциониране. Пътятъ къмъ това е труденъ, но единственъ — пътътъ на просвѣщението. Това е апостолската мисия на днешните патриоти. Докато България се събуди отъ лошия сънъ и стане нормална държава съ достойно мѣсто срѣдъ цивилизованите народи! И ЩЕ ИМА БЪЛГАРИЯ!

Къмъ нови извори съ стари грѣхове

Владимиръ Влайковъ

Предопредѣление или изборъ?

Нострадамусъ билъ предсказалъ края на комунизма въ Европа. Седемъ отъ деветте комунистически държави щѣли да се завърнатъ въ лоно на демокрацията. Споредъ тълкувателя двете низвергнати страни били Югославия и Албания. Дали защото е мнение на посредника, лишень отъ пророческа дарба, това дѣление е повече хубаво, отколкото вѣрно. Или поне що се отнася до мѣстото на България въ него...

